

slovenske kulturne akcije

L. VIII. 24. VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA 31. XII. 1961.

NAŠA LOTERIJA

Preteklo leto je bilo v naši skupnosti ter v Argentini toliko loterij, srečolovov, žrebanj kot še nikoli prej. Sodim, da je večina rodila stoteren sad...

Med glavnimi dobitki so bili navadno: hladilnik, televizijski ali radijski aparat, pralnik, kolo, utekočilnik — in podobni predmeti, ki dvigajo življenjski standard ali so znamenje večje udobnosti.

Tako smo navajeni tega, da se nam čudno zdi, če neka loterija napoveduje drugačne dobitke, prav nič „praktične“, ki ne pomenijo tehničnega napredka v našem gospodinjstvu in domu, tako n. pr. — slike in kipe, umetnine.

Če se nam samó čudno zdi, je to umljivo in v redu; saj so te vrste loterije zelo redke in skromne, kar pa je redko, budi začudenje.

Zelo pa se bojim, da pri nekaterih, morda mnogih, ne gre samó za čudenje, marveč tudi za nerazumevanje, predvsem dvojno.

Eni so mnenja (seveda ne izrecno), da, kar nima „praktičnega“ pomena, nima nobenega pomena in tako loterija z „nepraktičnimi“ dobitki ne budi zanimanja. Takšna „tehnična“ miselnost, ki ni daleč od materialistične, ubija v človeku smisel za višje, nematerialne vrednote.

Drugi pa menijo, da umetnost ni zanje; preveč da so preprosti, ne dovolj izobraženi, kakor da bi bila umetnost le za neke izbrane višje kaste; tožijo, da nove umetnosti ne razumejo, da jih odbija, kakor da bi obstajala samo abstraktna umetnost. Tako kupujejo osladno, živo barvano trgovsko blago, n. pr. podobo, ki je na njej največ vreden okvir in morda še platno... Take slike in kipi kvarijo okus starim in posebno mladim do tretjega in četrtega rodu... Jemljejo smisel za resnično lepoto in umetnino.

Toda resnica je, da je umetnost za vse in da je vsem koristna in potrebna. Na to naj bi nas spet spomnila in opozorila naša umetnostna loterija z geslom: „V vsako slovensko hišo — slovensko umetnino!“

Treba bi bilo poseči globoko v filozofijo umetnosti in v nauk o lepoti in pokazati pomen umetnosti za človeka, za njegovo notranje bogastvo in za njegovo življenje. Seveda ni tu mesto za takšno razpravljanje, a potrebno je! Da bi bili o vrednosti umetnosti prepričani kakor je prepričana Cerkev, ki je vse vrste umetnosti prevzela v svojo službo: arhitekturo, poezijo, petje, glasbo, kiparstvo, slikarstvo. V liturgiji in kultu nam pomagajo bližati se Bogu.

Prav tako bi bilo treba pojasniti velik pomen umetnosti za narod in njegovo življenje, posebno za narod v tujini, kjer je ogrožen njegov obstoj. Mirno se more reči: dokler ima neka narodna skupnost v tujini svojo umetnost, je živa in trdna. Umetnine izhajajo iz narodne zavednosti in jo bude, ohranjajo, krepijo.

Sloveska kulturna akcija se že leta sem trudi za slovensko umetnost v tujini. Pomislimo samo na 46 slovenskih knjig, ki nam jih je v šestih letih dala v roke! Zdaj nam ponuja dvajset umetniških del, slik in kipov slovenskih umetnikov, za naše domove.

Slovenci smo kulturni narod in ponosni na svoje kulturne stvaritve. Iz tega sledi, da se zavedamo pomena kulturnega ustvarjanja in sprejemanja. Torej smo pripravljeni podpirati kulturno delo naših umetnikov. Z majhno žrtvijo, ki z njo sodelujemo pri IV. umetnostni

(Nadaljevanje na 4. strani.)

IV. UMETNOSTNA LOTERIJA — 1962.

1. IV. Umetnostna loterija je organizirana kakor vse dosedanje pod geslom: „V vsak slovenski dom — slovensko umetnino!“ Njen namen je a) poskrbeti kvalitetne slovenske umetnine našim domovom v zamejstvu, b) dvigniti zanimanje likovnih umetnikov, c) pridobiti fonde za pomoč našemu kulturnemu delu.

2. Tiskanih in v prodajo danih je 1.500 (tisoč petsto) oštevilčenih in opečatenih srečk. Cena srečke je 100 pezov (1 in pol dolarja za inozemstvo).

3. Dobitkov je dvajset.

4. Vodstvo loterije si pridruže pravico, v primeru, da se poveča število dobitkov, sorazmerno (1 : 75) dvigniti število srečk.

5. Žrebanje bo v nedeljo 15. aprila 1962 na „Sestanku prijateljev SKA“ v Buenos Airesu. Rezultati bodo sporočeni pisмено vsem našim poverjenikom ter objavljeni v slovenskem časopisju.

6. Naslov centralnega vodstva loterije je: Slovenska kulturna akcija, Alvarado 350, Ramos Mejía, provincia Buenos Aires.

I z š l o

Vinko Beličič

NOVA PESEM

Črtice

A. S. Puškin

PRAVLJICA

O MRTVI CARIČNI IN

SEDMIH JUNAKIH

(Pravljice 2.)

V tisku

M E D D O B J E

leto VI., št. 5/6.

TARIFA REDUCIDA

Concesión 6228

Registro Nacional

de la Propiedad Intelectual

Nº 624.770

JUBILEJNO NAROČNINO je plačal dr. Ludovik Puš, New York, v znesku 25 dolarjev.

Za SKLAD GLASA so darovali: Maks Loh, Villa Ballester, 100.— pezo; Franc Vilfan, Lanus, 100.— pezo; Božo Stariha, Adrogué, 100.— pezo; Po 10.— pezo pa: Anton Kovač, San Martín, Viktorija Miklavc, San Justo.

— Karel Vladimir Truhlar je avtor latinske knjige o Teologiji dela. Knjiga je izšla zdaj pri znani nemški katoliški založbi Herder v Freiburgu, in Rimu in Barceloni. Založnik misli tudi na prevod.

— Tržaška Demokracija (leto XV., št. 21) prinaša v celoti članek „Intrige Primorskega dnevnika“, ki ga je objavil Glas 15. 8. 1961 kot uvodnik.

— MEŠTROVIČEVI SPOMINI. Knjižnica Hrvatske Revije je kot svojo peto knjigo izdala Meštrovičeve spomine; knjiga ima naslov „Uspomene na političke ljude in dogodjaje“ in torej ne govori o spominih, ki bi se nanašali na Meštrovičovo umetniško ustvarjanje. Meštrovič je postajal centralna osebnost dežela jugoslovanskega sveta po svojih prvih razstavah ok. l. 1910; po svoji umetnosti je postajal centralna osebnost narodov, ki živijo na tem področju. Ko je izbruhnila prva svetovna vojna, se je umaknil iz Avstrije v tujino in postal eden najbolj vidnih članov Jugoslovanskega odbora, ki je med zavezniki delal za ustanovitev Jugoslavije. Konceptija, ki jo je M. zastopal o Jugoslaviji v tem odboru, je potem ostala vodilna misel o ureditvi Jugoslavije — in je taka še danes. Skozi to prizmo se razvijajo Spomini, ki po svoji človeški globini in širokogrudnosti zamisli spadata gotovo med najvažnejše — in tudi literarno najbolj izdelane — med vsemi spisi, ki so dosedaj izšli o prvi Jugoslaviji. Meštrovičevi podatki so ponekod presenetljivi, zlasti je ostro izdelana njegova teza, da so začetek, razvoj in ohranitev Jugoslavije onemogočili srbska generaliteta in politiki vseh srbskih strank (razen Ljube Davidovića). Negativno stališče srbskih politikov do Jugoslavije se vleče od njenega začetka (od Nikole Pašića) vse do Draže Mihajlovića v letih druge svetovne vojne. V Beogradu so proglašali vsak sporazum s Hrvati kot nemogoč in zagovarjali razsulo ali amputacijo države. Preseneča zlasti podatek, ki ga je knez Pavle povedal M., zakaj je tako nena doma odslovil predsednika vlade Milana Stojadinovića in ga poslal v eksil: Stojadinović je v Belju z grofom Ciano sklenil tajni dogovor v tem smislu, da se Jugoslavija razdeli na Veliko Srbijo in na del, ki ga pobaše Italija. Enak predlog je v letu 1942 poslal gen. Draža Mihajlović italijanskemu poveljniku v Zagrebu, ko mu je predlagal, sklicujoč se na tradicionalno prijateljstvo med Srbijo in Italijo, da naj Italija pridrži Dalmacijo in zahodno hrvatsko Primorje, kjer naj Hrvate iztrebi, Srbi pa dobe Bosno in Hercegovino, kjer bodo tudi oni iztrebili Hrvate iz teh predelov. Edini osebnosti, ki sta rušili take nazore, sta bili: kralj Aleksander in knez Pavle. Malo pred odhodom v Marseille je kralj razlagal M. svoje načrte o definitivni ureditvi Jugoslavije, ki bi slonela na dogovoru popolne enakopravnosti med Hrvati in Srbi. Ko bi se kralj vrnil iz Francije, bi pomilostil dr. Mačka in začel izvajati novi načrt. Toda

AVTOR O SVOJI „NOVI PESMI“

Obrnili smo se z desetimi vprašanji na avtorja „Nove pesmi“, ki jo je pravkar izdala SKA. Vinko Beličič ne živi v naši zamejski, to je, prekomorski emigraciji, ampak na meji domovine in gleda naš in njen svet z drugačnimi očmi. Želeli smo, da bi nam ob tej priložnosti povedal kaj o sebi.

1. „Nova pesem“ je boljša od tvoje zadnje prozne knjige, ker je preprostejša, človeško toplejša in vodi k optimizmu: iz nostalgije po domu onstran meje preko mladine v nov, boljši čas, ki bo nastal nad našimi žrtvami. Se strinjaš s to oznako?

Iz črtic, kakor so razporejene v knjigi, je res razvidna ta optimistična ideja. Toda črtice so nastale spontano, brez kakkega načrta. Vsaka je stvar zase — vsaka je izraz svojega razpoloženja. Če drži, da je ta knjiga boljša od tiste, ki je izšla pred štirimi leti (o božiču 1957 v založbi TABOR, a tiskana v Trstu), si kaj več ne morem želeti. Zbirka „Dokler je dan“ mi ni prinesla sramote — dasi gledam danes že kritičneje nanjo.

2. Bolečino v knjigi „Dokler je dan“, ki ji še nisi vedel odgovoriti, si v „Novi pesmi“ premagal z vero v življenje, v bodočnost in v ljubezen. Misliš, da je to tvoja zadnja izpoved?

To je samo tretja stopnja v mojem razmerju do sveta oz. okolja, odkar smo l. 1945 zapustili domovino. Prva stopnja so bile črtice v zbirki „Kačurjev rod“, ki so izšle, natrpene z grenkobo, o božiču 1951. leta pri Goriški Mohorjevi družbi. Kmalu zatem je dr. Milan Komar napisal esej „Korenine kačurstva“ in ga objavil v Meddobju l. 1954. Ni izključeno, da mu je povod za tisto kratko, jedrnat in zdravo premišljanje dala prav moja knjiga. Ne le enkrat sem ga prebral in mu v mislih izrekel zahvalo. „Idealist Kačurjevega tipa je v bistvu terjavec“ — to misel Komar posebno poudarja. Več let zapovrstjo smo se ob obravnavanju Cankarjevega „Martina Kačurja“ v šoli ustavljali tudi ob Komarjevem eseju. Tega mladega misleca zelo cenim; občudujem njegovo bistrost in zgoščenost ter še veliko pričakujem od njega.

3. Si v povojnem času izdal še kaj drugega razen treh zbirk črtic?

Da, pesniško zbirko „Pot iz doline“ leta 1954 v Trstu.

4. Začel si med vojno v Ljubljani. V „Slovenca“ je izhajala povesť „Molitev na gori“. Potem si jo — l. 1943, če prav vem — izdal v samozaložbi. Bral sem veliko hvale o nji — pa tudi neki satirični zamah. Kaj sodiš o nji zdaj? Bi jo želel predelati in ponovno izdati?

„Molitev na gori“ naj ostane takšna, kot je. Veliko je notri srca in domoljubja, toda ideja je bila previsoka (napisati katoliški roman) — in nisem ji bil kos. Spoznal sem, da pisanje v zavestni službi določeni ideji ne pelje v umetnost, marveč v

KAKŠEN BO NOVI SLOVENSKI PRAVOPIS

Nova izdaja Slovenskega pravopisa je bila napovedana za desetletnico, a bo izšla šele v začetku prihodnjega leta. V Jeziku in slovstvu (št. 1, letnika 1961/62) nam jezikoslovec Anton Bajec razodeva nekaj novosti. Pravi, da bo nova izdaja predelana in izpopolnjena. Ker še nimamo slovarja slovenskega jezika, ga bo nadomeščal Slovenski pravopis. Zato bo imel najnavadnejše strokovne izraze, tujke, krajevna imena in sinonime. Bo torej precej obsežnejši od sedanjega.

Novi pravopis je plod skupnega dela jezikoslovcev in praktikov. Mrtve besede so izločili, nekatere so zaznamovali za starinske ali literarne, manj znane domače besede so razložene, prav

tako tudi tujke. Na novo so prerešali germanizme in razne druge izposojenke.

Velikih pravopisnih sprememb ne bo, ker bo Slovenski pravopis ubral srednjo pot med tradicijo, nujnim spreminjanjem vsakega živega jezika in poenostavitvijo pisave in knjižne izreke. Bajec pravi: „Ni dvoma, da je stalnost velika prednost vsakega pravopisa in da ni dobro, če se pisava v kratkih presledkih menjuje v osnovah. Vsak pravopis je konservativen in le postopoma prinaša spreminjanje v jeziku. Pri Slovincih se je v zadnjem desetletju marsikaj spremenilo, saj je naše pisanje doživelo nesluten razmah. To bo nova izdaja Slov. pravopisa previdno upoštevala.“

Oglejmo si nekaj sprememb! Delujoče osebe bodo imele pripono —avec in —ivec. Bajec piše

potvarjanje resničnosti. Povest je nekaterim veliko pomenila; meni je oči odprla. A draga mi je kot prvi korak v leposlovje.

5. In „Češminov grm“

Knjižica pesmi, izšla sredi revolucije — v juliju 1944. V nji sem ohranil spomin na tisto grozo smrti, ki mi je jemala najdražje ljudi in me uklenila v nenehno žalost. Zmagovalci 1945. leta so mi zbirko hudo zamerili. Po krivici, ker ni bila bojna knjiga, temveč izpoved srca.

6. V „*Novi pesmi*“ je veliko narave, tako da bi kdo utegnil videti v nji nekaj impresionizem — razen tega pa je toliko razmišljanja, da me spominja na ekspresionizem. Kako pišeš?

Boljše vprašanje bi bilo: Kje pišeš? In odgovorjam: redkokdaj v sobi, nikdar v dopoldanskih urah, le včasih pozno zvečer. Najboljše prejšnje in te črtice sem napisal na kraški gmajni. V „*Novi pesmi*“ so tako prišle na papir „*Motacilla montana*“, „*Umirajoči veter*“, „*Zvenenje popoldneva*“, „*Vstajenje*“, „*Bin-koštni praznik*“ in „*Nova pesem*“.

7. Kaj te tako vleče v gmajno?

Njen mir, njena odprtost in varnost. Tam je moč pre-mišljati brez strahu, da bi me kdo motil. Na gmajni se je moč urediti, pomiriti in duševno okrepiti. Mislim, da v tem pogledu črtica „*V megli poje kos*“ vse pove.

8. Kakšno vlogo ima po tvojem pisatelj v emigraciji?

Takšno vlogo kot vsak umetnik v vsaki družbi: času in razmeram držati ogledalo. Tudi lirik drži ogledalo: pred svojim srcem in dušo, ki se odziva na dogodke v času in prostoru. Izpoveduje spoznanja, ruši idole, oznanja vero in pogum.

9. Če sem prav razumel, ti je doslej vsaka knjiga pome-nila korak više. Kako gledaš na „*Novo pesem*“? Kakšna bo pot naprej?

Rokopis sem odposlal v Buenos Aires 21. aprila letos. Od-tlej od samega pričakovanja, kako bo zbirka sprejeta, nisem nič napisal. Zdaj je pred mano v dokončni obliki — kot zrel sadež za vse roke in za vsa usta. Ni več intimno moja — to se pravi: objektivno gledam nanjo. In nove črtice mi prešinjajo srce. Še več vedrosti v črticah, več humorja, gledanja navzven, celo polemčnosti — še manj tesnobe, zvezanosti, brezupa, vda-nosti in grebenja po preteklosti! Kdor hoče iti naprej, se ne sme ozirati nazaj, ker to le moč jemlje. Vsi moramo naprej, sprejemati življenje kot najlepši božji dar in mu iskati skriv-nostni smisel.

10. SKA je od Trsta zemljepisno hudo daleč. Ali te to ne moti? Ne bi bilo bolje, da bi svoje knjige izdal v Trstu?

Že več jih je izreklo to misel. Toda SKA mi je po ciljih, ki si jih je zastavila, po ljudeh, ki jih je pritegnila, in po delu, ki ga je že opravila, draga zavoljo idealizma, ki ji daje zagon in mu je tuje vse, kar diši po materialnih dobrinah. Velik del slovenske kulture je namreč zrasel iz takega idealizma!

že po novem: prebivavec.

Pri stvarnih lastnih imenih so omejili rabo velike začetnice (na pr. filozofska fakulteta univerze v Ljubljani). V pismih bomo tvoj pisali z malo, prav tako n. pr. njegovo veličanstvo.

Tisti, ki večkrat niso znali prav ločiti prislova od pridevnika, se bodo oddahnili, saj bodo lahko pi-sali laže ali lažje (delati), slaje ali slajše.

Pri sestavljenih besedah bo po-leg pomena in rabe odločal tudi poudarek. Odslej bomo morali pi-sati narazen n. pr. temno rjav, črno lisast itd., skupaj pa dvesto, tristo.

Pri razlogovanju so končno le nekoliko poenostavili zamotana pravila. Soglasniško skupino, ki se da brez sile izgovoriti, bomo lahko jemali k naslednjemu zlo-

gu ali pa prvi soglasnik pridržali pri prejšnjem: do-bra, pre-kla, češ-plja, si-tnost, ra-skav ali pa: dob-ra, prek-la, češ-plja, sit-nost, ras-kav. Novost bodo tudi nekate-ri napotki estetskega značaja in navodila za deljenje tujih lastnih imen.

Pred sestavljenimi vezniki, ka-kor in če, in ker, prej ko, brž ko, namesto da, ne bomo pisali veji-ce.

Pri poudarku bo dovoljenih do-sti dvojnic (kakor tudi že se-daj): goré ali góre; na strópu ali strópu; v žépu ali žépu; poljé ali pólje; zélišče ali zelišče; má-zati ali mazáti; škódovati ali ško-dováti.

Zanimivo bi bilo vedeti še kaj več podrobnosti, a bomo morali počakati, da bo knjiga izšla in jo bomo dobili v roke. R-r.

to sta preprečila dva nasprotnika: Mussolini in vlada v Beogradu. Mussolini je oborožil roko macedonskega morilca v Marseillu, vla-da pa je bila pravočasno obveščena o name-ranem umoru, toda kraljevega potovanja skozi Marseille ni preprečila.

Ivan Meštrović poudarja, da ni bil nikdar politik, sodeloval je pri urejanju javnih vprašanj samo kot patriot. Toda Spomini odkri-vajo velikega misleca, prodornega analitika ljudi in problemov, ustvarjalca izredno ši-rokih in pozitivnih konceptov. Njegovo pero po-darja tudi literaturi velikega umetnika, a še večjega humanista. Njegovi popisi oseb: Pašića, kralja Petra I., princa Djordja - ne-srečnega prvega prestolonaslednika, kralja Aleksandra, Vesnića, Protića, odkrivajo globi-ne perspektiv in tragedije, kjer se teža in ne-sreča usod dviga do razmerij, kakor jih sre-čujemo v Shakespearovih delih. Meštrovićevo prijateljstvo s kraljem Aleksandrom preveva veličina, kjer sta suverenost umetnika na eni in vladarja na drugi strani na isti ravni. Dej-stvo, da je moral kralj Aleksander spet in spet podlegati spletkam velesrbske okolice in šib-kostim svoje narave, dviga veličino nesreč-nega vladarja v še višjo luč.

Meštrovićevi Spomini so kot izredno kvali-tetno delo dvignili probleme prve Jugoslavije v okvir, ki se bo še izpopolnjeval in širil. (Pred nedavnim umrli Milan Stojadinović je napisal svoje Spomine in vse pripravil, da bi delo iz-šlo hkrati v treh jezikih — in izid knjige tu-di napovedujejo.) Izšli so Spomini dr. Vladka Mačka. Le Slovence rine iz tega okvirja ne-srečna igra usode, ko za našo podobo o prvi Jugoslaviji ne bomo imeli verjetno prav nebe-nih Spominov slovenskih državnikov, ki so gradili in sodelovali pri njeni graditvi Gene-racija, ki je bila, je odšla ali odhaja — v na-ši zgodovini pa se ustvarja praznosta, ki se nam bo še zelo opletala in nas bo verjetno še bolj puščala v tisti stari situaciji, ko smo se vedno in vedno izgovarjali, da nas „nihče pravično ne pozna“. Po Spominih Josipa Vošnjaka, Janka Serneca, Andreja Gabersčka, Ivana Hribarja, Henrika Tume in Bogomila Vošnjaka (ki je na žalost izdal svoje delo v hrvaščini), smo že dobili galerijo avtorjev, ki bi mogli z zadostnim ponosom terjati, da se slika slovenstva pravilno podaja in kaže obraz naše kulture tudi v politiki.

(Meštrovićevo knjigo lahko naročite pri iz-dajatelju: Vinko Nikolić, Casilla de Correo 4723, Buenos Aires. Cena: broširana 400.—pešov, vezana pa 550.— ZDA.: 8 (10) dolar-jev.)

— Peti kongres Mednarodne zveze za poli-tične znanosti je zboroval v Parizu od 26. do 30. septembra v domu UNESCO. Obravnavali so študij o političnem zadržanju, politične probleme večnarodnih družb, nerešena vpraša-nja o tektonikaciji, vloga strokovnjakov v po-litičnem življenju, razmerje med civilno in vo-jaske oblastjo, administrativna vprašanja je-drne energije.

— Neki Hermanagoras Schribar v brošu-ri, ki jo je tiskala tiskarna celovskega katoli-škega tiskovnega podjetja — morda na strojih, ki so jih hitlerjevski predhodniki odpeljali iz Misijonske tiskarne v Grobljah — trdi, da na Koroškem sploh ne govorijo slovenščine, temveč vindišarščino. Urednik „Mladja“ Boro Kosta-nek tega zamakomaza v zadnji številki pogum-nega glasila mladih koroških piscev samozavestno sprašuje: „V kakšnem jeziku so potem pisani slovenski listi na Koroškem? Na primer 'Mladje', ki so vsi njegovi sotrudniki Korošci?“

V VSAK SLOVENSKI DOM — SLOVENSKO UMETNINO!

V tej številki priobčujemo dve umetnini, ki sta ju zamejski umetniki poklonili Slovenski kulturni akciji za njeno IV. Umetnostno loterijo.

IVAN BUKOVEC (*Bs. Aires*)
TIHOŽITJE (*Olje*)

— Založba Baerenreiter v Kaselu je napovedala izdajo serije gramofonskih plošč pod naslovom „Antologija vzhodne glasbe“. Na prvi plošči bo glasba Laosa. Celo delo bo uvažal poseben komentar Alaina Danielouja. Sledila bo glasba Perzije, Afganistana in Kambodže.

— Hemingwayeva vdova je prišla v Havano, kjer išče moževe rokopise, ki so baje spravljani v raznih bankah in bi jih želela objaviti. Namerava se za stalno naseliti na Kubi in sicer na bivšem moževem posestvu.

— Zveza nemških gledališč je zborovala v Lübecku in je bilo med drugim podano poročilo, ki pravi, da so gledališča prejela v pretekli sezoni od države in od občin 150 milijonov mark podpore (okr. 37 milijonov dolarjev). Upravnik opere v Hamburgu R.

Liebermann je izjavil, da med geldališčem in televizijo ni borbe ali tekmovanja, ker se oboje medsebojno oplaja. Kajti, odkar televizija prenaša dramska in operna dela, se med občinstvom večja nagnjenost videti dela na pravem odru.

— Mesto Göttingen je priredilo letos festival, ki je bil ves posvečen delom Haendela. Vodstvo je sklenilo izvajati dela iz Haendelove mladosti. V gotski cerkvi sv. Jakoba so oratorij „Vstajenje“ izvajali hkrati s podajanjem dela na odru. Haendel je oratorij napisal l. 1708 po naročilu princa Ruspolija v Rimu in je bilo delo izvajano samo enkrat v Rimu. Nato so na delo pozabili, dokler niso rokopis letos odkrili v Münstru. Nekaj mesecev za tem oratorijem je Haendel komponiral v Napoliju kantato „Aci, Galatea in Polifem“, ki so jo tudi sedaj izvajali na festivalu v Göttingenu. Za zaključek so izvedli še Haendelov oratorij „Izrael v Egiptu“.

— Mednarodna zveza za sodobno glasbo, ki ima svoj sedež na Dunaju, je izvolila za svojega predsednika Heinricha Strobela, ki živi v Baden-Badenu in je znan kot zagovornik modernih struj. V mednarodno žirijo, ki deluje pri zvezi, so bili izvoljeni: William Gluck (Anglija), Karl Amadeus Hartmann (Nemčija), Henri Dutilleul (Francija), Roman Vlad (Italija) in Sven Erik Baek (Švedska).

FRANCE GORŠE (*Cleveland*)
MATERINSTVO (*Grafika*)

CENE KNJIGAM

Vinko Beličič

NOVA PESEM

Argentina: broširana 80.—, veza na 100.— pezov; Južna Amerika: 90.— (120.—) pezov; ZDA. in Kanada: 2 (2 in pol) dolarja; Italija: 950.— (1.200.—) lir; Francija: 7 in pol (9.—) NF; Avstrija: 40.— (50.—) šilingov; Nemčija: 6 in pol (8 in pol) DM; Anglija: 3/4 (1) funt; Avstralija: 1 (1 1/4) funta.

A. S. Puškin

PRAVLJICA O MRTVI CARIČNI IN SEDMIH JUNAKIH

Argentina: 50.— pezov; Južna Amerika: 60.— pezov; ZDA. in Kanada: 1 in četrt dolarja; Italija: 600.— lir; Francija: 5 NF; Avstrija: 25 šilingov; Nemčija: 4 DM; Anglija: pol funta; Avstralija: 3/4 funta.

(Nadaljevanje s 1. strani.)

loteriji, moremo podpreti Slovensko kulturno akcijo, ki brez naše podpore ne more živeti, delati, vršiti veliko kulturno poslanstvo med nami v tujini. Podobne ustanove tudi preje doma niso mogle živeti brez uradne, državne podpore. Tu na to ne moremo računati, navezana je na naše razumevanje in našo dobrohotnost.

Delo Slovenske kulturne akcije je tolikšnega pomena za nas, da ne zasluži le naše podpore iz odvišnega, marveč tudi od res pri-trganega. Kulturne vrednote so vredne resničnih žrtev. Sicer jih dejansko ne priznamo za vrednote.

Veliko dobro in kulturno delo naše je prizadevati se za umetniški dobiček pri naši loteriji.

Dr. I. L.